

บทที่ 6

นักประพันธ์สตรีอเมริกันในช่วงศตวรรษที่ 20

เค้าโครงเรื่อง

1. ชีวิตประวัติของ เคท โชแปง (Kate Chopin)
2. ผลงานของ เคท โชแปง และแนวทางการวิจารณ์
3. ชีวิตประวัติของ ชาร์ลอตท์ เพอร์กินส์ กิลแมน (Charlotte Perkins Gillman)
4. ผลงานของ ชาร์ลอตท์ เพอร์กินส์ กิลแมน และแนวทางการวิจารณ์

สาระสำคัญ

1. เคท โชแปง เกิดที่เมืองเซนต์หลุยส์ (St. Louis) มลรัฐมิสซูรี (Missouri) เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1851 เมื่อแต่งงานแล้วอพยพไปอยู่เมืองนิวออร์ลีอันส์ (New Orleans) และเมืองคลูทิวีลล์ (Cloutierville) มลรัฐหลุยเซียนา (Louisiana) เธอเสียชีวิตเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ. 1904

2. เคท โชแปง มีผลงานประเภทเรื่องสั้น นวนิยาย และบทประพันธ์ประเภทร้อยกรองที่เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่และขนบธรรมเนียมของชาวครีโอลส์¹ (Creoles) ซึ่งเป็นชาวอเมริกันเชื้อสายฝรั่งเศสที่ตั้งรกรากอยู่ในมลรัฐหลุยเซียนา

3. ชาร์ลอตท์ เพอร์กินส์ กิลแมน เกิดที่เมืองฮาร์ทฟอร์ด (Hartford) มลรัฐคอนเนคตัท (Connecticut) ในปี ค.ศ. 1860 ฆ่าตัวตายเพื่อให้พ้นจากโรคมะเร็งในปี ค.ศ. 1935

4. ชาร์ลอตท์ เพอร์กินส์ กิลแมน มีผลงานประเภทเรื่องสั้น และนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และบทบาทของสตรีอเมริกันที่ถูกกำหนดโดยสังคม และผลงานประเภทอุดมการณ์ (Utopian novel)

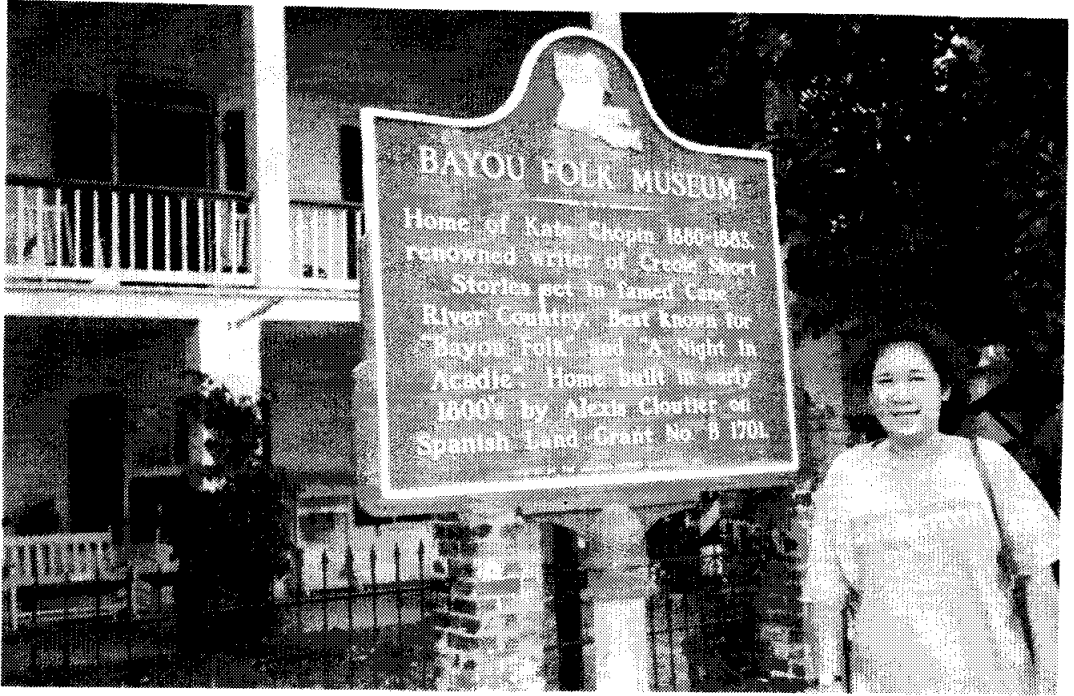
จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักศึกษาสามารถบอกประวัติโดยย่อของ เคท โซแปง ได้
2. นักศึกษาสามารถยกตัวอย่างพร้อมทั้งวิจารณ์ผลงานของ เคท โซแปง ได้
3. นักศึกษาสามารถบอกประวัติโดยย่อของ ชาร์ลอตต์ เพอร์กินส์ กิลแมน ได้
4. นักศึกษาสามารถยกตัวอย่างพร้อมทั้งวิจารณ์ผลงานของ ชาร์ลอตต์ เพอร์กินส์ กิลแมน ได้

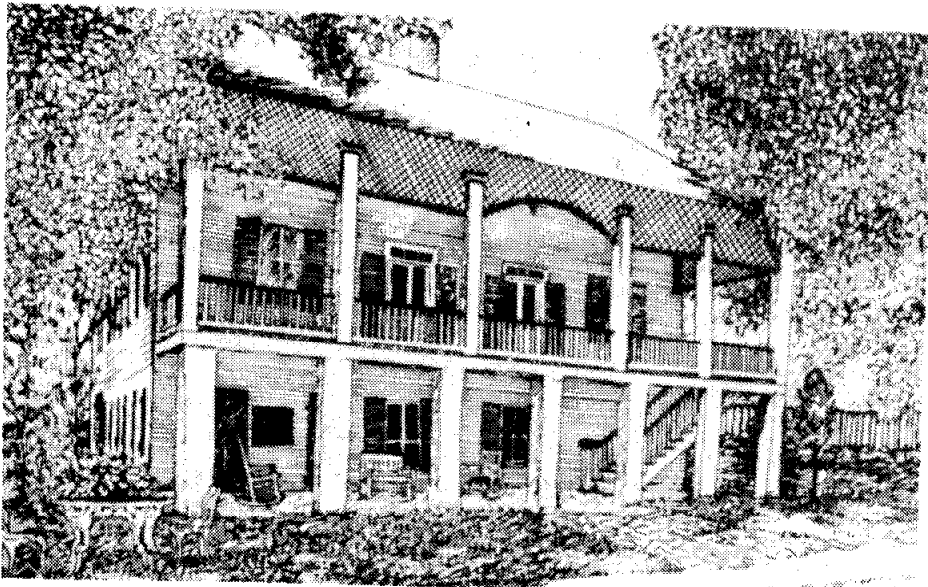
1. ชีวิตประวัติของ เคท โซแปง

เคท โซแปง เกิดเมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1851 ที่เมืองเซนต์หลุยส์ มลรัฐมิสซูรี ชื่อเดิมของเธอคือคือ แคทเธอริน โอฟลาเฮอร์ตี (Katherine O'Flaherty) บิดาคือ ไซมัส โอฟลาเฮอร์ตี (Thomas O'Flaherty) คหบดีเชื้อสายไอริช กับ อีไลซา ฟาริส (Eliza Faris) ผู้มีเชื้อสายครีโอล ฝรั่งเศส โซแปง สำเร็จการศึกษาจาก St. Louis Academy of the Sacred Heart ในปี ค.ศ. 1868 เธอแต่งงานกับออสการ์ โซแปง (Oscar Chopin) ผู้มีเชื้อสายครีโอล ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1870 เมื่อเธอมีอายุเพียง 17 ปี

โซแปง สูญเสียบิดาซึ่งเป็นผู้นำทางการเมืองคนสำคัญไปในอุบัติเหตุทางรถไฟ เมื่อเธออายุได้ 4 ขวบ เธอได้รับการดูแลอบรมจากมารดา ยาย และทวด วิกทอเรีย เวอร์ดอน ชาร์ลวิลล์ (Victoria Verdon Charleville) ทวดของโซแปง ปลุกฝังให้เธอรักการอ่านโดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ และบุคคลสำคัญที่เป็นผู้บุกเบิกในมลรัฐหลุยเซียนา นอกจากนี้ทวดของเธอ สอนภาษาฝรั่งเศสให้เธอและสอนให้เธอเล่นเปียโนด้วย โซแปง มีความรักและสนใจดนตรีตลอดชีวิตของเธอ

รูปที่ 35 พิพิธภัณฑ์เคท โชแปง

Bayou Folk Museum, home of Kate Chopin

Cloutierville, Louisiana

รูปที่ 36 บ้านเคท โชแปง หลุยเซียนา

เมื่ออายุ 11 ปี โขแปง สูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รักไป 2 คน ในเวลาไล่เลี่ยกัน คือทวดของเธอ และน้องชายต่างบิดา ซึ่งเสียชีวิตในการสู้รบกับกองทัพฝ่ายเหนือในสงครามกลางเมือง ความเศร้าโศกครั้งนี้ทำให้โขแปง ตัดขาดจากสังคมเป็นเวลา 2 ปี เธอไม่ไปโรงเรียน ไม่คบหาเพื่อนฝูง ไม่สนทนากับครอบครัว แต่เก็บตัวเงียบอยู่ในห้องใต้หลังคา และอ่านหนังสือเพียงอย่างเดียว

โขแปงมีชีวิตครอบครัวที่ผาสุก ออสการ์ให้สิทธิเสรีภาพแก่โขแปงอย่างเต็มที่ ครอบครัวโขแปง พำนักอยู่ที่เมืองนิวยอร์กลินส์เป็นเวลา 9 ปี เธอมีบุตรชาย 8 คน ในปี ค.ศ. 1879 ธุรกิจการปั่นฝ้ายของออสการ์ล้มเหลว ครอบครัวโขแปงอพยพไปสู่เมืองคลูทิวีลล์ (Cloutierville) มณฑลนัคคิทูซ (Natchitoches Parish) ทางตอนเหนือของมลรัฐลุยเซียนา โขแปง ชื่นชอบสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมที่ผสมผสานกันของชาวอังกฤษ ชนผิวคำชาวสเปนและชาวฝรั่งเศสมาก สภาพแวดล้อมที่นี้แตกต่างจากสภาพสังคมของชาวครีโอลส์ และสภาพสังคมชั้นสูงของเมืองนิวยอร์กลินส์ สภาพแวดล้อมที่เมืองนี้เองเป็นแรงบันดาลใจให้โขแปงผลิตงานเขียนจำนวนมาก การที่เธอนำเอาผู้คนและสภาพภูมิประเทศบริเวณที่เธอพำนักอยู่มาเป็นตัวละครและภูมิหลังในผลงานของเธอ ทำให้เธอได้รับการขนานนามว่า เป็นนักเขียนประเภทโลคัล คัลเลอร์ (Local colorist) นอกจากนี้เธอยังได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเขียนนวนิยายอเมริกันที่ดีที่สุดคนหนึ่ง

ครอบครัวโขแปง พำนักในเมืองคลูทิวีลล์อย่างมีความสุข โดยมีรายได้จากการทำไร่ฝ้ายหลายแห่ง นอกจากนี้ครอบครัวของเธอยังทำกิจการค้าเบ็ดเตล็ดในไร่อีกด้วย ในปี ค.ศ. 1879 โขแปงให้กำเนิดบุตรคนสุดท้ายซึ่งเป็นบุตรสาวคนเดียว ต่อมาในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1882 ออสการ์เป็นไข้ป่าเสียชีวิต โขแปงดำเนินกิจการค้าประสบความสำเร็จด้วยดี แต่เธอตัดสินใจอพยพครอบครัวกลับมาพำนักกับมารดาที่เมืองเซนต์หลุยส์ ในปี ค.ศ. 1884 อีกหนึ่งปีต่อมารดาของเธอเสียชีวิตทำให้ โขแปง อยู่กับบุตรทั้ง 6 ตามลำพัง

โขแปง เริ่มหันมาเป็นนักเขียนอาชีพด้วยการสนับสนุนของ ดร. เฟรดเดอริค โคลเบนเฮเยอร์ (Dr. Frederick Kolbenheyer) กุมารแพทย์ประจำครอบครัวผู้แนะนำให้เธออ่านผลงานของนักคิดนักเขียนสำคัญหลายคน อาทิ ชาร์ลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) และโทมัส เฮนรี ฮักซเลย์ (Thomas Henry Huxley) นอกจากนี้เขายังมีอิทธิพลต่อความเชื่อทางศาสนาของเธอด้วย กล่าวคือ เขาโน้มน้าวให้เธอเสื่อมศรัทธาในคริสตศาสนานิกายโรมันแคธอลิก โขแปง สนใจวรรณกรรมร่วมสมัยเป็นอย่างมากด้วย เธออ่านผลงานของ ซาราห์ ออร์น ฐูวทท์ (Sarah

Orne Jewett) แมรี อีลีเนอร์ วิลคินส์ ฟรีแมน³ (Mary Eleanor Wilkins Freeman) และ นักชาตินิยมชาวฝรั่งเศส อีมิล โซลา⁴ (Emile Zola) กุสตาฟ โฟลแบร์⁵ (Gustave Flaubert) และ กีย็ เดอ โมปัสซังท์ (Guy de Maupassant)⁶

อิทธิพลของกีย็ เดอ โมปัสซังท์ ที่มีแนวการเขียนทำทนายประเพณีและส่งเสริมความมีเสรีภาพทางความคิด ปรากฏในงานเขียนของโซแปงตั้งแต่แรกเริ่มเพราะเธอเสนอเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความไม่พึงพอใจสภาพการสมรสแบบดั้งเดิม การแบ่งแยกเชื้อชาติที่เป็นวัฒนธรรมของชนภาคใต้ และการแบ่งแยกชนชั้นที่มีอยู่แม้แต่ในมณฑลเล็กๆ เช่น นัคอุซ นอกจากนี้ โซแปงปรารถนาที่จะให้มนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะผู้หญิง ได้มีเสรีภาพในการแสดงออกทางอารมณ์ ทางเพศ และทางสติปัญญา

ผลงานชิ้นแรกของ เคท โซแปง ที่ได้รับการตีพิมพ์ คือโคลง “If it might be” ใน นิตยสาร America ซึ่งเป็นนิตยสารก้าวน้ำของนครชิคาโก (Chicago) เมื่อวันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 1888 ต่อมาในปี ค.ศ. 1889 ผลงานประเภทเรื่องสั้นของเธอได้รับการตีพิมพ์คือ “Wiser than a God” และ “A Point at Issue!” น่าสังเกตว่าเรื่องสั้นทั้ง 2 เรื่องนี้รวมทั้งเรื่องสั้นและ นวนิยายที่ โซแปง เขียนในเวลาต่อมา มีแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นทัศนคติของเธอที่มีต่อสังคมและขนบธรรมเนียมประเพณี โดยเฉพาะทัศนคติเรื่องการแต่งงาน โซแปง ไม่เห็นว่าการแต่งงานเป็นสิ่งจำเป็นต่อความมั่นคงทางด้านสถานภาพของสตรี เท่ากับความมีเสรีภาพในการดำเนินชีวิต และการมีโอกาสเลือกที่จะประพฤติในสิ่งที่ตนเองปรารถนา เพราะการมีโอกาสเช่นนี้ทำให้สตรีมีความสุขมากกว่าการยึดติดอยู่กับกรอบประเพณีที่สังคมกำหนด

นวนิยายเรื่องแรกของ โซแปง คือ At Fault มีแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงปัญหาศีลธรรมและการหย่าร้าง โซแปง เน้นให้ผู้อ่านเห็นปัญหาความขัดแย้งของบุคคลที่มีต่อสังคมและการเปลี่ยนแปลงโดยทั่วไป รวมทั้งปัญหาความขัดแย้งระหว่างความรักแบบโรแมนติกกับความปรารถนารุนแรงของผู้หญิงยุคใหม่ ต่อมา โซแปง เขียนนวนิยายเรื่องที่ 2 คือ “Young Dr. Gosse” (1891) แต่ไม่ได้รับการตีพิมพ์ เธอจึงหันมาเขียนเรื่องสั้นเพียงอย่างเดียว ภายในระยะเวลา 3 ปี เธอผลิตผลงานประเภทเรื่องสั้นได้ประมาณ 40 เรื่อง ซึ่งผลงานเหล่านี้ได้รับการรวมเล่มในปี ค.ศ. 1894 ใช้ชื่อว่า Bayou Folk นอกจากนี้เธอมีผลงานตีพิมพ์ในนิตยสาร Century นิตยสาร Atlantic และนิตยสาร Vogue ผลงานในนิตยสารเหล่านี้มักมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตสมรสและ

ความรู้สึกทางเพศของสตรี อาทิ เรื่อง “Desiree’s Baby” “La Belle Zoraide” “A Respectable Woman” “The Story of an Hour” “The Kiss” “An Egyptian Cigarette” และ “The White Eagle”

ความสำเร็จของโซแปง จาก Bayou Folk ทำให้เธอผลิตผลงานประเภทเรื่องสั้นออกมาอีกจำนวนมาก และได้รับการตีพิมพ์รวมเล่มชื่อว่า A Night in Acadie (1897) แก่นเรื่องในรวมเล่มชุดนี้ค่อนข้างมีความหลากหลาย อาทิ ความปรารถนารุนแรงทางเพศที่ซับซ้อน ความต้องการที่จะผสมผสานความเป็นตัวของตัวเองกับความควรจะเป็นตามที่สังคมกำหนด และความปรารถนาของตัวละครที่จะหลุดพ้นจากวงเวียนชีวิตที่ซ้ำซากจำเจเป็นต้น

นอกจากการเขียนเรื่องสั้นจำนวนมากแล้ว โซแปง มีผลงานประพันธ์ประเภทร้อยกรองอีกมากกว่า 40 ชิ้น มีผลงานแปลเรื่องสั้นจำนวนมาก รวมถึงงานแปลผลงานของ กิย์ เดอ โมปีสซังท์ นอกจากนี้เธอยังเขียนบทความหลายประเภทโดยเฉพาะบทความวิจารณ์วรรณกรรม ในช่วงปี ค.ศ. 1894 ถึง ค.ศ. 1897 ผลงานของเธอได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารมีชื่อเสียงหลายฉบับ อาทิ The Atlantic Monthly และนิตยสารอื่นๆ ที่ตีพิมพ์ในเมืองเซนต์หลุยส์ แต่ผลงานของ เคท โซแปงที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในปัจจุบันคือนวนิยายเรื่อง The Awakening (1899)

แม้ว่า The Awakening จะเป็นผลงานที่ทรงคุณค่าทางวรรณกรรมสูง แต่เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาเสรีภาพทางเพศของตัวละครเอกหญิงที่สังคมอเมริกันในศตวรรษที่ 19 ไม่ยอมรับทำให้ โซแปง ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงและกว้างขวางและได้รับการประณามจากสังคม เพื่อนหลายคนของ โซแปง ตัดความสัมพันธ์กับเธอ ห้องสมุดหลายแห่งไม่ยอมจัดวางนวนิยายเล่มนี้บนชั้น นอกจากนี้ไม่มีสำนักพิมพ์ใดยอมรับที่จะจัดพิมพ์รวมเรื่องสั้นชุดที่ 3 ของเธอที่เธอให้ชื่อว่า “A Vocation and A Voice”

ความเสียใจที่ผลงานของเธอได้รับการปฏิเสธทำให้ เคท โซแปง ท้อถอยที่จะผลิตผลงานใดๆ เธอมีผลงานเรื่องสั้นและบทประพันธ์ประเภทร้อยกรองอีกเพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้นในช่วงตั้งแต่ปี ค.ศ. 1899 จนถึงปี ค.ศ. 1904 ที่เธอเสียชีวิต เธอแทบจะไม่ได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของผลงานของเธอเลย สุขภาพเธอเริ่มไม่ดีในช่วงปี ค.ศ. 1903 และเธอไม่ได้เขียนงานใดๆ อีกเลยหลังจากนั้น และที่งานนี้เองเธอเกิดการเส้นโลหิตในสมองแตก เธอเสียชีวิตเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ. 1904

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

1. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่และทัศนคติของพวกครีโอล
2. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวประวัติของ เคท โซแปง โดยละเอียด

2. ผลงานของ เคท โซแปง และแนวทางการวิจารณ์

THE A WAKENING

XXXXI

There was a garden out in the suburbs; a small, leafy corner, with a few green tables under the orange trees. An old cat slept all day on the stone step in the sun, and *an old mulatresse* slept her idle hours away in her chair at the open window, till some one happened to knock on one of the green tables. She had milk and cream cheese to sell, and bread and butter. There was no one who could make such excellent coffee or fry a chicken so golden brown as she.

The place was too modest to attract the attention of people of fashion, and so quiet as to have escaped the notice of those in search of pleasure and dissipation. End had discovered it accidentally one day when the high-board gate stood ajar. She caught sight of a little green table, blotched with the checkered sunlight that filtered through the quivering leaves overhead, Within she had found the slumbering *mulatresse*, the drowsy cat, and a glass of milk which reminded her of the milk she had tasted in Iberville.

She often stopped there during her perambulations; sometimes taking a book with her, and sitting an **hour** or two under the trees when she found the place deserted.

Once or twice she took a quiet dinner there alone, having instructed Celestine beforehand to prepare no dinner at home. It was the last place in the city where she would have expected to meet any one she knew.

Still she was not astonished when, as she was partaking of a modest dinner late in the afternoon, looking into an open book, stroking the cat, which had made friends with her--she was not greatly astonished to see Robert come in at the tall garden gate.

"I am destined to see you only by accident," she said, shoving the cat off the chair beside her. He was surprised, ill at ease, almost embarrassed at meeting her thus so unexpectedly.

"Do you come here often?" He asked.

"I almost live here," she said.

"I used to drop in very often for a cup of Catiche's good coffee. This is the first time since I came back."

"She'll bring ydu a plate, and you will share my dinner. There's always enough for two ----- even three." Edna had intended to be indifferent and as reserved as he when she met him: she had reached the determination by a laborious train of reasoning, incident to one of her despondent moods. But her resolve melted when she saw him before her, seated there beside her in the little garden, as if a designing Providence had led him into her path.

"Why have you kept away from me, Robert?" She asked, closing the book that lay open upon the table.

"Why are you so personal, Mrs. Pontellier? Why do you force me to idiotic subterfuges?" he exclaimed with sudden warmth. "I suppose there's no use telling

you I've been very busy, or that I've been sick, or that I've been to see you and not found you at home. Please let me off with any one of these excuses.

"You are the embodiment of selfishness," she said. "You save yourself something-----I don't know what-----but there is some selfish motive, and in sparing yourself you never consider for a moment what I think, or how I feel your neglect and indifference. I suppose this is what you would call unwomanly; but I have got into a habit of expressing myself. It doesn't matter to me, and you may think me unwomanly if you like."

"No; I only think you cruel, as I said the other day. Maybe not intentionally cruel; but you seem to be forcing me into disclosures which can result in nothing; as if you would have me bare a wound for the pleasure of looking at it, without the intention or power of healing it."

"I only came in for a cup of coffee." His sensitive face was all disfigured with excitement.

"Isn't this a delightful place?" she remarked. "I am so glad it has never actually been discovered. It is so quiet, so sweet here. Do you notice there is scarcely a sound to be heard? It's so out of the way; and a good walk from the car. However, I don't mind walking. I always feel so sorry for women who don't like to walk; they miss so much-----so many rare little glimpses of life; and we women learn so little of life on the whole.

"Catch's coffee is always hot. I don't know how she manages it, here in the open air, Celestine's coffee gets cold bringing it from the kitchen to the dining-room. Three lumps! How can you drink it so sweet? Take some of the cress with your chop; it's so biting and crisp. Then there's the advantage of being able to smoke with your

coffee out here. How, in the city----aren't you going to smoke?"

"Who gave it to you? she laughed.

"I bought it. I suppose I'm getting reckless; I bought a whole box." She was determined not to be personal again and make him uncomfortable.

The cat made friends with him, and climbed into his lap when he smoked his cigar. He stroked her silky fur, and talked a little about her. He looked at Edna's book, which he had read; and he told her the end, to save her the trouble of wading through it, he said.

Again he accompanied her back to her home; and it was after dusk when they reached the little "pigeon-house." She did not ask him to remain, which he was grateful for, as it permitted him to stay without the discomfort of blundering through an excuse which he had no intention of considering. He helped her to light the lamp; then she went into her room to take off her hat and to bathe her face and hands.

When she came back Robert was not examining the pictures and magazines as before; he sat off in the shadow, leaning his head back on the chair as if in a reverie. Edna lingered a moment beside the table, arranging the books there. Then she went across the room to where he sat. She bent over the arm of his chair and called his name.

"Robert," she said, "are you asleep?"

"No," he answered, looking up at her.

She leaned over and kissed him-----a soft, cool, delicate kiss whose voluptuous sting penetrated his whole being-----hen she moved away from him. He followed, and took her in his arms, just holding her close to him. She put her hand up to his face and pressed his cheek against her own. The action was full of love and

tenderness. He sought her lips again. Then he drew her down upon the sofa beside him and held her hand in both of his.

“Now you know,” he said, “now you know what I have been fighting against since last summer at Grand Isle; what drove me away and drove me back again.”

“Why have you been fighting against it?” she asked. Her face glowed with soft lights.

“Why? Because you were not free; you were Leonce Pontellier’s wife. I couldn’t help loving you if you were ten times his wife; but so long as I went away from you and kept away I could help telling you so.” She put her free hand up to his shoulder, and then against his cheek, rubbing it softly. He kissed her again. His face was warm and flushed.

“There in Mexico I was thinking of you all the time, and longing for you.”

“But **not writing** to me,” she interrupted.

“Something put into my head that you cared for me; and I lost my senses. I forgot everything but a wild dream of your some way becoming my wife.

“Your wife!”

“Religion, loyalty, everything would give way if only you cared.”

“Then you must have forgotten that I was Leonce Pontellier’s wife.

“Oh! I was demented, dreaming of wild, impossible things recalling men who had set their wives free, we have heard of such things.”

“Yes, we have heard of such things.”

“I came back full of vague, mad intentions. And when I got here---”

“When you got here you never came near me!” She was still caressing his cheek.

“I realized what a cur I was to dream of such a thing, even if you had been willing.”

She took his face between her hands and looked into it as if she would never withdraw her eyes more. She kissed him on the forehead, the eyes, the cheeks, and the lips.

“You have been a very, very foolish boy, wasting your time dreaming of impossible things when you speak of Mr. Pontellier setting me free! I am no longer one of Mr. Pontellier’s possessions to dispose of or not. I give myself where I choose. If he were to say, “Here, Robert, take her and be happy; she is yours, I should laugh at you both.”

His face grew a little white. “What do you mean?” He asked.

There was a knock at the door. Old Celestine came in to say that Madame Ratignolle’s servant had come around the back way with a message that Madame had been taken sick and begged Mrs. Pontellier to go to her immediately.

“Yes, yes,” said Edna, rising; “I promised. Tell her yes----to wait for me. I’ll go back with her.”

“Let me walk over with you,” offered Robert.

“No” she said; “I will go with the servant.” She went into her room to put on her hat, and when she came in again she sat once more upon the sofa beside him. He had not stirred. She put her arms about his neck.

“Good-by, my sweet Robert. Tell me good-by” He kissed her with a degree of passion which had not before entered into his caress, and strained her to him.

“I love you,” she whispered, “only you; no one but you. It was you who awoke me last summer out of a life-long, stupid dream. Oh! You have made me so

unhappy with your indifference. Oh! I have suffered, suffered! Now you are here we shall love each other, my Robert. We shall be everything to each other. Nothing else in the world is of any consequence. I must go to my friend; but you will wait for me? No matter how late; you will wait for me, Robert?"

"Don't go; don't go! Oh! Edna, stay with me," he pleaded. "Why should you go? Stay with me, stay with me."

"I shall come back as soon as I can; I shall find you here." She buried her face in his neck, and said good-by again. Her seductive voice, together with his great love for her, had enthralled his senses, had deprived him of every impulse but the longing to hold her and keep her.

XXXVII

Edna looked in at the drug store. Monsieur Ratignolle was putting up a mixture himself, very careful, dropping a red liquid into a tiny glass. He was grateful to Edna for having come; her presence would be a comfort to his wife. Madame Ratignolle's sister, who had always been with her at such trying times, had not been able to come up from the plantation, and Adele had been inconsolable until Mrs. Pontellier so kindly promised to come to her. The nurse had been with them at night for the past week, as she lived a great distance away. And Dr. Mandelet had been coming and going all the afternoon. They were then looking for him any moment.

Edna hastened upstairs by a private stairway that led from the rear of the store to the apartments above. The children were all sleeping in a back room. Madame Ratignolle was in the salon, whither she had strayed in her suffering impatience. She sat on the sofa, clad in an ample white *peignoir*, holding a handkerchief tight in her

hand with a nervous clutch. Her face was drawn and pinched, her sweet blue eyes haggard and unnatural. All her beautiful hair had been drawn back and plaited. It lay in a long braid on the sofa pillow, coiled like a golden serpent. The nurse, a comfortable looking *Griffi*² woman in white apron and cap, was urging her to return to her bedroom.

“There is no use, there is no use,” she said at once to Edna. “We must get rid of Mandelet; he is getting too old and careless. He said he would be here at half-past seven; now it must be eight. See what time it is, Josephine.

The woman was possessed of a cheerful nature, and refused to take any situation too seriously, especially a situation with which she was so familiar. She urged Madame to have courage and patience. But Madame only set her teeth hard into her under lip, and Edna saw the sweat gather in beads on her white forehead. After a moment or two she uttered a profound sigh and wiped her face with the handkerchief rolled in a ball. She appeared exhausted. The nurse gave her a fresh handkerchief, sprinkled with cologne water.

“This is too much” she cried. “Mandélet ought to be killed! Where is Alphonse? Is it possible I am to be abandoned like this-----neglected by every one?”

“Neglected, indeed!” exclaimed the nurse. Wasn’t she there? And here was Mrs. Pontellier leaving, no doubt, a pleasant evening at home to devote to her? And wasn’t Monsieur Ratignolle coming that very instant through the hall? And Josephine was quite sure she had heard Doctor mandelet’s coupe. Yes, there it was, down at the door.

Adele consented to go back to her room. She sat on the edge of a little low couch next to her bed.

Doctor Mandelet paid no attention to Madame Ratignolle's upbraiding. He was accustomed to them at such times, and was too well convinced of her loyalty to doubt it.

He was glad to see Edna, and wanted her to go with him into the salon and entertain him. But Madame Ratignolle would not consent that Edna should leave her for an instant. Between agonizing moments, she chatted a little, and said it took her mind off her sufferings.

Edna began to feel uneasy. She was seized with a vague dread. Her own like experiences seemed far away, unreal, and only half remembered. She recalled faintly an ecstasy of pain, the heavy odor of chloroform, a stupor which had deadened sensation, and an awakening to find a little new life to which she had given being, added to the great unnumbered multitude of souls that come and go.

She began to wish she had not come; her presence was not necessary. She might have invented a pretext for staying away; she might even invent a pretext now for going. But Edna did not go. With an inward agony, with a flaming, outspoken revolt against the ways of Nature, she witnessed the scene [of] torture

She was still stunned and speechless with emotion when later she leaned over her friend to kiss her and softly say good-by. Adele, pressing her cheek, whispered in an exhausted voice: "Think of the children, Edna. Oh think of the children! Remember them!"

XXXVIII

Edna still felt dazed when she got outside in the open air. The Doctor's coupe had returned for him and stood before the porte *cochere*. She did not wish to enter the

coupe, and told Doctor Mandelet she would walk; she was not afraid, and would go alone. He directed his carriage to meet him at Mrs. Pontellier's, and he started to walk home with her.

up . . . away up, over the narrow street between the tall houses, the stars were blazing. The air was mild and caressing, but cool with the breath of spring and the night. They walked slowly, the Doctor with a heavy, measured tread and his hands behind him; Edna, in an absent-minded way, as she had walked one night at Grand Isle, as if her thoughts had gone ahead of her and she was striving to overtake them.

"You shouldn't have been there, Mrs. Pontellier," he said, "That was no place for you. Adele is full of whims at such times. There were a dozen women she might have had with her, unimpressionable women. I felt that it was cruel, cruel. You shouldn't have gone."

"Oh, well!" she answered, indifferently. "I don't know that it matters after all; the sooner the better."

When is Leonce coming back?"

"Quite soon. Some time in March."

"And you are going abroad?"

"Perhaps . . . no, I am not going. I'm not going to be forced into doing things. I don't want to go abroad. I want to be let alone. Nobody has any right--except children, perhaps . . . and even then, it seems to me --or it did seem . . ." She felt that her speech was voicing the incoherence of her thoughts, and stopped abruptly.

"The trouble is," sighed the Doctor, grasping her meaning intuitively, "that youth is given up to illusions. It seems to be a provision of Nature; a decoy to secure mothers for the race. And Nature takes no account of moral consequences, of

arbitrary conditions which we create, and which we feel obliged to maintain at any cost.”

“Yes,” she said. “The years that are gone seem like dreams--if one might go on sleeping and dreaming--but to wake up and find . . . oh! Well! Perhaps it is better to wake up after all, even to suffer, rather than to remain a dupe to illusions all one’s life.”

“It seems to me, my dear child,” said the Doctor at parting, holding her hand, “you seem to me to be in trouble. I am not going to ask for your confidence. I will only say that if ever you feel moved to give it to me, perhaps I might help you. I know I would understand, and I tell you there are not many who would--not many, my dear.”

“Some way I don’t feel moved to speak of things that trouble me. Don’t think I am ungrateful or that I don’t appreciate your sympathy. There are periods of despondency and suffering which take possession of me. But I don’t want anything but my own way. That is wanting a good deal, of course, when you have to trample upon the lives, the hearts, the prejudices of others--but no matter--still, I shouldn’t want to trample upon the little lives. Oh! I don’t know what I’m saying, Doctor. Good night. Don’t blame me for anything.”

“Yes, I will blame you if you don’t come and see me soon. We will talk of things you never have dreamt of talking about before. It will do us both good. I don’t want you to blame yourself, whatever comes. Good night, my child.”

She let herself in at the gate, but instead of entering she sat upon the step of the porch. The night was quiet and soothing. All the tearing emotion of the last few hours seemed to fall away from her like a somber, uncomfortable garment, which she

had but to loosen to be rid of. She went back to that hour before Adele had sent for her; and her senses kindled afresh in thinking of Robert's words, the pressure of his arms, and the moment no greater bliss on earth than possession of the beloved one. His expression of love had already given him to her in part. When she thought that he was there at hand, waiting for her, she grew numb with the intoxication of expectancy. It was so late; he would be asleep perhaps. She would awaken him with a kiss. She hoped he would be asleep that she might arouse him with her caresses.

Still, she remembered Adele's voice whispering, "Think of the children; think of them." She meant to think of them; that determination had driven into her soul like a death wound--but not to-night. To-morrow would be time to think of everything.

Robert was not waiting for her in the little parlor. He was nowhere at hand. The house was empty. But he had scrawled on a piece of paper that lay in the lamplight:

"I love you. Good-by . . . because I love you."

Edna grew faint when she read the words. She went and sat on the sofa. Then she stretched herself out there, never uttering a sound. She did not sleep. She did not go to bed. The lamp sputtered and went out. She was still awake in the morning, when Celestine unlocked the kitchen door and came in to light the fire.

XXXIX

Victor, with hammer and nails and scraps of **scantling**, was patching a corner of one of the galleries. Mariequita sat near by, dangling her legs, watching him work, and handing him nails from the tool-box. The sun was beating down upon them. The girl had covered her head with her apron folded into a square pad. They had been

talking for an hour or more. She was never tired of hearing Victor describe the dinner at Mrs. Pontellier's. He exaggerated every detail, making it appear a veritable Lucillean³ feast. The flowers were in tubs, he said. The champagne was quaffed from huge golden goblets. Venus rising from the foam⁴ could have presented no more entrancing a spectacle than Mrs. Pontellier, blazing with beauty and diamonds at the head of the board, while the other women were all of them youthful houris,⁵ possessed of incomparable charms.

She got it into her head that Victor was in love with Mrs. Pontellier, and he gave her evasive answers framed so as to confirm her belief. She grew sullen and cried a little, threatening to go off and leave him to his fine ladies. There were a dozen men crazy about her at the *Cheniere*; and since it was the fashion to be in love with married people, why she could run away any time she liked to New Orleans with Celina's husband.

Celina's husband was a fool, a coward, and a pig, and to prove it to her, Victor intended to hammer his head into a jelly the next time he encountered him. This assurance was very consoling to Mariequita. She dried her eyes, and grew cheerful at the prospect.

They were still talking of the dinner and the allurements of city life when Mrs. Pontellier herself slipped around the corner of the house. The two youngsters stayed dumb with amazement before what they considered to be an apparition. But it was really she in flesh and blood, looking tired and a little travel-stained.

"I walked up from the wharf," she said, "and heard the hammering. I supposed it was you, mending the porch. It's a good thing. I was always tripping over those loose planks last summer. How dreary and deserted everything looks!"

It took Victor some little time to comprehend that she had come in Beaufort's lugger, that she had come alone, and for no purpose but to rest.

"There's nothing fixed up yet, you see. I'll give you my room; it's the only place.

"Any room will do," she assured him.

"And if you can stand Philomel's cooking," he went on, "though I might try to get her mother while you are here. Do you think she would come?" turning to Mariequita.

Mariequita thought that perhaps Philomel's mother might come for a few days, and money enough.

Beholding Mrs. Pontellier make her appearance, the girl had at once suspected a lovers' rendezvous. But Victor's astonishment was so genuine, and Mrs. Pontellier's indifference so apparent, that the disturbing notion did not lodge long in her brain. She contemplated with the greatest interest this woman who gave the most sumptuous dinners in America, and who had all the men in New Orleans at her feet.

"What time will you have dinner?" asked Edna. "I'm very hungry; but don't get anything extra."

"I'll have it ready in little or no time," he said, bustling and packing away his tools. "You may go to my room to brush up and rest yourself. Mariequita will show you."

"Thank you," said Edna. "But, do you know, I have a notion to go down to the beach and take a good wash and even a little swim, before dinner?"

"The water is too cold!" They both exclaimed. "Don't think of it."

"Well, I might go down and try--dip my toes in. Why, it seems to me the sun